

כי עבודת הקודש עליהם

בכתף ישאו

נועם אלימלך - פרשת נשא

ולבני קהת לא נתן כו' בכתף ישאו # נראה לפרש כי נאמר אצל שאול משכמו ומעלה גבוה מכל העם ואמר שמואל הנביא הראיתם אשר בחר בו השם כי אין כמוהו כו' ובגמרא מפני מה לא נמשכה מלכות שאול מפני שלא נמצא בו שום דופי ותמוה אדרבה בשביל שלא היה בו שום דופי היה טוב שימשך עדי עד # ונראה כי בגמרא איתא גדולה עבירה לשמה וקשה מה זה שייכות אצל עבירה לשמה וכי מי צוה לעשות עבירה שהיא שייך אצלה לשמה # אבל נראה דהאמת הוא כך דהנה כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא בראו כי אם להטיב לברואיו על ידי השפעות השפע מעילא לתתא # אלא שלזה צריך התערותא דלתתא על ידי מ"נ וזה היה הכיון בנתינת התורה לישראל ובנסים ונפלאות שעשה עמנו כדי שנאמין בו יתברך באהבה ויראה ונוכל לקבל טובותיו השפעה העליונה נמצא השפע אינו כי אם על ידי הצדיק המשפיע # והצדיק אשר הוא רוצה להשפיע לבני אדם צריך הוא לדבק עצמו עמהם כדי להשפיע כל דבר הצורך לטובתם כי מי שרוצה לעשות איזה טובה לחבירו אינו יכול לעשות לו הטובה בשלימות כי אם על ידי שידבק עמו באחדות גמור ואם כן הצדיק צריך לדבק עצמו בכל ישראל כדי להטיב להם ואיך הוא עושה עם הבעל עבירה חלילה הלא אף שהוא בעל עבירה אף על פי כן צריך להשפעה ולחיות ואיך יתקשר הצדיק עמו לזה אמרה הגמרא גדולה עבירה לשמה שהצדיק עושה גם כן איזה עבירה אלא שהיא לשמה ועל ידי זה יכול להתקשר עם הבעל עבירה גם כן ויטיב לו גם כן וענין עבירה לשמה הוא כך כמו אצל שאול דכתיב וירב בנחל ודרשו שרב על עסקי נחל אם על נפש אחד כו' בהמה מה חטאה והיה נראה לו זה שיהרוג הבהמות של עמלק עבירה גדולה # אבל אם היה יכול לעשות עבירה לשמה היה עושה והורג את הבהמות גם כן כיון שצוה המקום ברוך הוא מה לך שנראה לך עבירה יהיה עבירה לשמה אלא שמרוב צדקותיו שלא היה בו שום דופי לא היה יכול לעשות אפילו עבירה לשמה וממילא כיון שלא היה יכול לעשות עבירה לשמה לא היה יכול להתחבר עם הבעל עבירה להמשיך עליהם השפעה כי במה היה דבוק עמהם והמלך צריך להטיב לכל ישראל לכולם שוין אפילו לבעלי עבירה ח"ו וזהו שאמרו מ"ט לא נמשכה כו' מפני שלא היה בו שום דופי ולא היה בידו להטיב לכולם וכנ"ל ולזה נאמר אצל שאול שהיה משכמו ומעלה גבוה מכל העם פירושו כי השכם הם הכתפיים ונרמזים אל החסדים המגולים כענין שנאמר וישכם אברהם בבקר כנדוע # ושאלו עם החסדים שלו שהיה צריך להשפיע גבוה מכל העם כי לא היה בו שום דופי נמצא שלא יכול להאחד עמהם כלל כי היה למעלה מהם ולא היה יכול להשפיע אליהם כי אם שהם יתאחדו עמו פירושו שהיו צדיקים ויאחדו עמו במדרגתו אבל הוא לא היה יכול להוריד עצמו אליהם כנ"ל שלא היה יכול לעשות שום עבירה קלה # לזה אמר שמואל להעם הראיתה כו' כי אין כמוהו פירושו שצריכין אתם להביט ולהתקשר בו # כי אין כמוהו שאין בו דופי ולא יוכל להוריד אליכם להשפיע לכם וצריכין אתם להעלות עצמכם אליו לקבל על ידו השפע שלכם כי בהכרח השפע הולכות על ידי המלך # וזהו ולבני קהת לא נתן בכתף ישאו כי על בני קהת שהיה צדיקים היה עבודת הקודש חל עליהם ומה היה עבודת הקודש בכתף ישאו שהיה צריכין להוריד השפע הנקרא כתף כנ"ל ודוק הטיב ותהיה מתוק לחיך:

❖ עיין עוד אהלי יעקב נשא תרצט.

ספר תולדות יעקב יוסף פרשת נשא - אות ט

[ט] ונבאר מצוה ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו. ונבאר מצוה ועשו בדי עצי שיטים וגו' לא יסורו ממנו (שמות

כה, יג-טו). ויש להבין, איך שייך מצוה זו בעבר ובעתיד ובכל זמן ובכל אדם. וגם נבאר טעם לא יסורו ממנו שהיא נגד הסברא, כי הבדים צריכין רק לשאת הארץ ממקום למקום, מה שאין כן בשעומד במקום אחד אין צריכין אל הבדים... הזהירה תורה ובו תדבק, וניצל מכל מיני מאורעות, אך דכל זה לת"ח, אבל להמוני עם מה יעשו, וצ"ל דהדבק בת"ח הוא דבק בו יתברך, הוא עצה טובה לענין הנ"ל. והנה מצינו כי נושאי הארון היה הארון נושא את נושאי וכו' (סוטה לה ע"ב), והנה יש בחינה זו בעבר ועתיד, כי המוני עם המחזיקים ידי ת"ח הם נקראים נושאי הארון, אמנם באמת ארון נושא נושאי להעלות אותן לדבקו בו יתברך, וזהו מצוה ובו תדבק:

ובזה יובן מצוה הנ"ל, כי הבדים הם נושאי הארון, ובאמת הארון נושא את נושאי, ובלבד שלא יסורו ממנו והבן. ובה יובן שניתן מצוה זו ללוים עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו, שהם נושאי הארון שהיא עבודת הקודש בכתף ישאו, ובאמת הארון נושא את נושאי, ובלבד שיעשה להם לוי' וחיבור להתחבר עם הארון שהוא התלמיד חכם, ואז נושא את נושאי, והבן:

ובזה יובן זאת תורת העולה (ויקרא ו, ב), כי זאת, הוא מיעוט סוגי אנשים אשר הם במיעוט המדרגה, והם נושאי הארון, שהוא תורה העולה שיוכלו לעלות בתורת ה' על ידיהם, שהם מחזיקין ידי ת"ח, ומ"מ הארון נושא את נושאי. וז"ש היא העולה, שהם מעלים את המוני עם שנק' זאת, למעלה עליונה כנ"ל והבן:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרמ"א]
במדרש בכתף ישאו כו'. דורש על השירה כמ"ש שאו זמרה כו'. וקשה מה בכתף. ויתבאר הענין על פי מ"ש וישרנה הפרות בדרך שעל ידי שנשאו הארון ניתן בהם דעת לשורר ולזמר כמ"ש בזה"ק בלק ארונא דעל גביהו עביד להון לזמרא. כן הלוים. במה שנשאו על כתפיהם בכח זה הרימו קול זמרה. וכמו כן הוא בכל עובד ה' שמתמלא זיו ושמחה ע"י עבודת אמת. ועל זה נאמר עם זו יצרת לי תהלתי יספרו כי עיקר העבודה בתורה ובמצות וממילא נתמלא פיו שירה וזמרה. וזה עצמו העדות שהאמת עד לעצמו שהעובד ה' מבין בנפשו שהוא דבוק בשורש האמת ולבו שמח. והוא עדות על הבורא ית'. וכמו כן יש בכל יום תפילות ושירות. ומקודם יש מצות בעובדא ואחר כך במילולא דפומא כידוע:

ספר קול מבשר ח"א - פרשת נשא

ט. ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו (במדבר ז' ט). בגמרא, אין ישאו, אלא לשון שירה, וכו'. בשפת אמת, שעבודת בשר ודם רוצים להשליך מעל עצמם, מה שאין כן בעבודת הש"ת. ועוד יותר מזה, שעובד ה' מתמלא פיו שירה וזמרה, בעת שמקבל עליו עבודה זו כשור לעול וכחמור למשא. כתיב, עבודת הקודש עליהם, לשון רבים. בכתף ישאו, לשון יחיד, דהול"ל בכתפיהם. אלא, על ידי נשיאת הארון נעשו כולם כאחד. כדכתיב גבי המלאכים, וקרא זה אל זה ואמר. וזה דאיתא, תשעה וארון מצטרפין. וכן איתא במדרש, הקהתי, שהקב"ה צירף שמו עמהן. וכן הוא בכל יום, ישנה עבודת הקודש, היינו תפילין. וישנה עבודת עבודה, שהוא פסוקי דזמרה, שהם הכנה לתפלה והם צורך עבודה. ובגמרא, אין עומדין להתפלל אלא מתוך דברי תורה. שכפי מה שאדם עוסק בתורה בכל יום, כן נפתח פיו בשירה וזמרה, ושגורה תפלתו בפיו. וזה דכתיב, משה ידבר, [היינו תורה]. והאלקים יענו בקול, [קול תפלה]. ואיתא, כל היושב ושונה, וכו', הקב"ה יושב ושונה כנגדו. וזהו עבודת עבודה. עבודת משא, הכונה על השיריים מהתפלה. כדאיתא בשם הרבי רבי בונם ז"ל, הבורח בשירי זמרה - בהשיריים של זמרה. היינו, מה שנשאר אצל האדם לאחר התפלה

ועושה בו רשימה. וכפי ההכנה בעבודת עבודה, כן היא הרשימה בעבודת משא. [אמרי אמת גור, פרשת נשא תרס"ט]: